

Kirjalikke mälestusi Rummo suguvõsast.

Luuletaja ja publitsist Paul Rummo sündis 14. juulil 1909 Harjumaal Kehtna valla Kalbu küla taluniku perekonnas. Aastatel 1918-1924 õppis ta Kehtna algkoolis. Esimesi õpiaastaid meenutab P. Rummo suure südamlikkusega:

"Kogu elu võib-olla kõige enam rahuldust pakkunud harrastuseks oli Kehtna algkooli kahel viimasel aastal õpilasajakirja tegemine. Ise paljundasime seda šapirograafiaga, ise kirjutasin selle poolenisti täis- luuletusi, poeeme, näidendeid, ulmejutte, piltmõistatusi, joonistusi, karikatuure. Ajakirjal oli koguni "kunstiline kaasanne"- kunstilise andega keelivenna poelt kahele lauajupile lõigatud kahevärvilise kaastiku tõmmistene. Õpetajad jälgisid meie mängu heatahtlikult, pisimagi vahelesegamiseta."

Aastatel 1924-30 jätkas ta õpinguid Tallinna Õpetajate Seminaris. Nii tuli Rummode peresse neljas õpetaja.

Õpetajaameti kõrvalt toimetas P. Rummo lasteajakirja "Meie Noorus". 1941. a. sai temast "Estonia" teatri direktor ning ajakirja "Teater ja Muusika" toimetaja.

Isamaasõja aastail tegi Rummo tänuväärset tööd alustades raadiosaadet, milles loeti ette Eesti laskurkorpusest saadetud kirju kodustele Eestis. Raadiosaadete toimetamine pakkus talle meeldivat vaheldust.

Rummo oli ka Riikliku Kinokeskuse organiseerija ja ülem. Peaaegu 30 aastat kuulus Paul Rummo Eesti NSV Kirjanike Liidu Juhatusse.

Kirjandusloominguga alustas ta 1930-ndail aastail. Sõja ajal kirjutas ta noorsoojutu "Käskjlg Kalle," millest õhkub viha fašistide vastu ning ehtne kodumaa- armastus. Sõja-aegne luule on koondatud kogusse "Zõitlev kodumaa". Rummo tundis suurt huvi teiste kirjanike loomingu vastu. Ta on dramatiseerinud

E.Vilde "Maatra sõja", kirjutanud ooperilibreto "Käsikäes" koos K.Merilaasiga.

Temalt on stsenaariumid dokumentaalfilmidele "Nõukogude Eesti", "Fr.R.Kreutzwald". Hilisemates luulekogudes on Rummo väga optimistlik, ta hindab headust, ausust ja töökust, meenutab sõjas langenud sõpru ning on täis elu- ja loomingu tahet. Ainet loominguks pakkus talle ka loodus. Ta oli rännumees ja matkalaulik, eriti pühaks pidas aga lihtsat Eestimaa loodust. Kevadist ööbiikulaulu kodulähedases lehtvêsas kuulates või tihaste talvist söömalelendu teidulauale jälgides unustas ta kõik ümbritseva.

Matkanuljeid ja meeleolulisi visandeid sisaldab raamat "Kodumaal rännates".

Rummo rännutee on lõppenud. Ta suri 28. märtsil 1981.a. ning on maetud Metsakalmistule. Eesti rahva südames elab tema nimi edasi, sest ta ei olnud ainult kirjanik ja kultuuritegelane, vaid ka inimesena kõigi vastu südamlilik ja abivalmis.

Kirjanikud-sõbrad Lilli Promet ja Ralf Parve meenutavad teda kui kaitsjat, lehitajat, teetajat, kes ainult viimastel elukuudel oma sügavale peidetud murega jäi sõnakehvaks ja vajab ise tuge. Viimastel elupäevadel pakkus talle aga suurt rõõmu teadmine, et trükikotta jõudis Underi luule suurraamat.